

Battle: SBAR

MGZ casus

Dhr. de Wit is een 78-jarige man met diabetes mellitus type 2. Hij is reeds 50 jaar getrouwd. 1 keer per week kom je als wijkverpleegkundige langs om te kijken of het nog lukt om de zelfzorgtaken naar behoren uit te voeren. Zo is dat met dhr. afgesproken en met de praktijkverpleegkundige van de huisarts. De praktijkverpleegkundige komt maandelijks op bezoek naar aanleiding van de bloedsuikerdagcurve die wordt geprikt.

Tijdens je wekelijkse bezoek geeft dhr. aan dat hij zich al een aantal dagen niet lekker voelt, hij is moe, heeft dorst en moet vaker plassen dan normaal. Hij voelt zich eigenlijk de laatste tijd al niet lekker, het leven valt hem zwaar en hij is somber. Sinds vanmorgen heeft hij een pijnlijk, gezwollen en paars- blauw rechterbeen. Als je met dhr. praat, valt het je op dat hij alert reageert maar ietwat vertraagd overkomt. Zijn vrouw, zij is al 81, maakt zich erg ongerust en ook zij maakt een zeer vermoeide indruk. "Ik kan dit er niet meer bij hebben. Ik heb mijn scheenbeen van de week lelijk gestoten aan een tafeltje, en viel, toen ik hem wilde ondersteunen. Ik dacht dat hij van zijn stokkie ging... het doet nog verrekke zeer. 't liefst blijf ik zitten waar ik zit, boodschappen doen is er ook al bij ingeschoten van de week."

Vanuit zorgdossier heb je de beschikking over de volgende gegevens:

Dhr. heeft een DM type 2 sinds 2001 en hij heeft door de diabetes chronische complicaties ontwikkeld: neuropathie, nefropathie, retinopathie en hij heeft in 2007 een TIA doorgemaakt.

Medicatielijst

Metformine 3dd 850 mg

Tolbutamide 1 dd 500 mg

Glargine 1 dd 40 IE

Paracetamol 1 dd 500 mg

Metoprolol 1 dd 200 mg

Hydrochloorthiazide 1 dd 50 mg

Amlodipine 1dd 5 mg

Ascal 1 dd 100 mg

Atorvastatine 1dd 40 mg

Het been van mw. wil je ook nog bekijken. Je kent haar niet zo goed, maar zij maakt altijd de indruk een krachtige vrouw te zijn, die haar man met raad en daad bij stond. Zij heeft zelf ook het een en ander onder leden, heeft ze weleens verteld, ze gebruikt hier medicatie voor en dus " ...Is het prima te doen. Wat wil je als je 80 geweest bent." hun motto is "We hebben de hele dag de tijd". Het feit dat mw. veel pijn aangeeft en zelfs al meer dan een week geen boodschappen in huis heeft gehaald, zegt dan toch wel wat.

Door de wekelijkse bezoeken weet je inmiddels dat hun enige zoon in het buitenland woont en het eigenlijk niet meer verantwoord vindt dat zijn ouders zelfstandig wonen. Met de burens hebben ze niet veel contact. De jonge gezinnen die aan de overkant van de straat in de nieuwbouwhuizen zijn komen wonen zijn nog niet zo vertrouwd, vertelde ze, bovendien zijn ze het grootste gedeelte van de dag niet aanwezig. Je maakt je ernstige zorgen over de ontstane situatie.

Welke keuze maak je?